

Arrest

nr. 276 236 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2021 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Nederlandse zus.

Op 15 april 2022, met kennisgeving op 19 april 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.11.2021 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: Laqsir

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04.11.2021 voor de 5^e keer gezinshereniging aan met zus, zijnde K.L. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

-Marokkaans paspoort op naam van betrokkene afgegeven op 15.10.2019, , zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst voor haar werk in Rotterdam, rekeninguittreksels voor de periode 17.02.2022 - 31.01.2022, aanslagbiljet voor inkomsten van 2019, loonfiches voor de periode september 2021 - december 2021). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat het inkomen van de referentiepersoon gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Opmerkelijk is bovendien dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon niet alleen werkzaam is in Rotterdam en niet in Antwerpen, maar dat deze stukken ook een woonadres in Rotterdam vermelden voor wat betreft de referentiepersoon.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC n°2893/2022 en « Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2022, n° 2893/2022 dd. 25.01.2022 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook hebben ze betrekking op de situatie in 2021/2022, na de aankomst van betrokkene in België. Deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 10.05.2013, 21.03.2014, 26.01.2015, 29.07.2015, 29.11.2016, 22.03.2017, 09.05.2017, 18.05.2017, 28.07.2017, 24.01.2018, 05.02.2018, 12.02.2018, 13.03.2018, 24.06.2019. Echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig, om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan v/el dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstortingen niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 15.10.2019 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn zus van uit zijn land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen

over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft bovendien niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt

- Verklaring van Lidmaatschap van de Voorzorg van de referentiepersoon en verklaring van lidmaatschap van betrokkene als als persoon ten laste. Echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag. Het feit dat de referentiepersoon zelf verzekerd is, zegt niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon.

-attest maatschappelijke oriëntatie, huurovereenkomst in Antwerpen, factuur voor de aankoop van een elektrische step in Fnac Antwerpen door de referentiepersoon dd. 30.10.2021 en covid vaccinatie op naam van betrokkene. Deze documenten hebben betrekking op de situatie in België en zeggen niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofdte van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

-certificat de résidence dd. 27.01.2022 waarin de lokale autoriteiten van Meknes verklaren op welk adres betrokkene verbleef in Meknes.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon van 20.11.2018 tot 01.12.2018 en opnieuw vanaf 14.02.2019 in België is ingeschreven. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient 05.05.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt nog steeds niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis:

- artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus, de referentiepersoon.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 13.11.2020 en 25.08.2021 die hem op 17.11.2020 en op 26.08.2021 per aangetekend schrijven werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg vijf keer na elkaar gezinshereniging aan met zijn Nederlandse zus op grond van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes eerste aanvraag dd. 11.03.2020 werd dezelfde dag nog afgesloten met een 19quinquies. Betrokkenes tweede aanvraag dd. 05.05.2020, werd op 11.09.2020 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden en bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon.

Betrokkenes 3°, 4° en 5° aanvragen, ingediend op 27.10.2020, 19.05.2021 en 04.11.2021, werden geweigerd op 13.11.2020, 26.08.2021 en op 15.04.2022. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.08.2020 een negende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van

de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij verzoekt de verzoekende partij te veroordelen tot de kosten van het geding, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Artikel van de Vreemdelingenwet 47/3, §2 bepaalt dat "de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uit maken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel".

De materiële motiveringsplicht bepaalt dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

In casu stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Dit blijkt uit het volgende:

In de bestreden beslissing wordt er geen rekening gehouden met de geldstortingen die de referentiepersoon (mevrouw L.K. (...) -rr.: (...)) aan verzoeker had verricht. Verweerder baseert zich in deze op het gegeven dat het niet met zekerheid opgemaakt kan worden wanneer verzoeker het Schengengebied, en bij uitbreiding in België, is binnen gereisd, omdat zijn Marokkaans paspoort een paspoort betreft dat op 15.10.2019 uitgevaardigd werd door het Marokkaanse Consulaat te Antwerpen. In die zin kan men niet bepalen wanneer verzoeker Europa zou binnengekomen en of hij effectief ten laste is geweest van de referentiepersoon in het verleden in het land van herkomst, aldus verweerder.

Echter, niets is minder waar. Uit het nationaal paspoort van verzoeker blijkt dat verzoeker een visum voor de Schengenstaten heeft ontvangen op 17.04.2018 (stuk 3). Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat hij in het verleden weldegelijk in Marokko verbleef. Bijgevolg de geldstortingen dd. 10.05.2013, 21.03.2014, 26.01.2015, 29.07.2015, 29.11.2016, 22.03.2017, 09.05.2017, 18.05.2017, 28.07.2017, 24.01.2018, 05.02.2018, 12.02.2018, 13.03.2018 waren effectief bedoeld om verzoeker financieel te steunen. Deze geldstortingen werden bovendien inhoudelijk niet betwist door verweerder.

Dat de verwerende partij het bovenstaand gegeven over het hoofd heeft gezien en een beslissing heeft genomen zonder hier rekening mee te houden, getuigt alleen van een niet-afdoende onderzoek dat door verweerder ter zake werd verricht.

De materiële motiveringsplicht wordt hierdoor geschonden, hetgeen de schending van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

De voormelde schendingen vormen een gegronde reden om de bestreden beslissing m.b.t. de weigering van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden te vernietigen. De nietigverklaring hiervan leidt overigens tot het vernietigen van de bestreden beslissing m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, namelijk artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar in België verblijvende Nederlandse zus. Zoals blijkt uit de bestreden akte, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij aan de hand van de door haar in het kader van haar aanvraag voorgelegde documenten niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij evenmin heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals voorgeschreven door artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt

2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

De verzoekende partij, die meent ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon toen zij in Marokko verbleef, verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de bewijzen omtrent geldstortingen die zij ontving van de referentiepersoon louter omdat geen zekerheid zou bestaan over het tijdstip waarop zij het Schengengrondgebied is ingereisd.

Deze grief berust op een gebrekkige, minstens gedeeltelijke lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij motiveert omtrent deze stukken immers als volgt in de bestreden beslissing:

'- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 10.05.2013, 21.03.2014, 26.01.2015, 29.07.2015, 29.11.2016, 22.03.2017, 09.05.2017, 18.05.2017, 28.07.2017, 24.01.2018, 05.02.2018, 12.02.2018, 13.03.2018, 24.06.2019. Echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig, om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan v/el dat ze aangewend werden voor overige doeleinden. Bovendien kan uit het geheel van de beschikbare gegevens niet met zekerheid opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd, zodat de relevantie van deze geldstortingen niet afdoende duidelijk is. Hij legt immers een paspoort voor dat op 15.10.2019 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen. In die zin kunnen wij niet bepalen wanneer betrokkene Europa is binnengekomen. Voor zover hij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van het gezin van zijn zus van uit zijn land van herkomst of origine, kunnen wij niet vaststellen over welke periode hij zijn onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft bovendien niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt.'

Hieruit blijkt dat de verwerende partij met de geldstortingen geen rekening houdt niet louter en alleen omwille van het feit dat er onduidelijkheid bestaat over het ogenblik waarop de verzoekende partij nog in het land van herkomst was. De verwerende partij motiveert immers uitdrukkelijk dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om als afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst te

kunnen worden aanvaard, en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens eveneens niet blijkt dat de verzoekende partij op deze bedragen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien, dan wel dat ze werden aangewend voor andere doeleinden. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet betwist, laat staan weerlegd door middel van het betoog in haar verzoekschrift, en blijven dus overeind. Het motief omtrent de onduidelijkheid omtrent de inreisdatum betreft slechts een deel van een meervoudige motivatie, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar verzoekschrift. Zelfs al zou de verzoekende partij dit deelmotief aan het wankelen brengen, dan nog steunt de verwerende partij op het motief dat *“deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig, om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van deze aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden”* dat een draagkrachtig motief vormt om de geldstortingen niet in aanmerking te nemen bij het onderzoek omtrent het al dan niet te laste zijn van de referentiepersoon ten tijde van het verblijf in het land van herkomst. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de geldstortingen “inhoudelijk” niet worden betwist door de verwerende partij.

Het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij tracht aan te tonen dat er wel duidelijkheid bestaat over haar verblijfshistoriek, met verwijzing naar haar paspoort, is omwille van hoger geschetste redenen niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij louter betoogt het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, is haar middel niet van die aard dat het de concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt. Zij toont niet aan waarom er geen sprake zou zijn van een onafdoende onderzoek van haar aanvraag. Voor het overige voert de verzoekende partij geen concrete argumenten aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU